

Balanceren op de rand van moralisme

CABARET Aarde. Spel: Evi De Jean, Rogier Teldeman, Jasper van Rosmalen. Regie: Bruun Kuijt. Te zien op 28 januari in M-Lab.

Waar is mijn thuis?, vroeg Evi De Jean zich af. Het antwoord: misschien wel in Israël. En dat is niet zo gek, want als kind woonde de Vlaamse theatermaakster een paar jaar in Tel Aviv. En hoe jong ze toen ook was, ze herinnert zich nog allerlei details. Hoe ze met haar poppenhuis speelde of hoe de tuin er uit zag. Vorig jaar zomer besloot ze, het advies van haar vader negerend, terug te keren.

De Jean vertelt in *Aarde* levendig en met prettige zelfspot over haar belevenissen. Ze wisselt prachtig gezongen liedjes af met enthousiaste anekdotes over haar jeugd. Maar tijdens haar bezoek aan Israël vorig jaar, botsten de herinneringen met de realiteit. Opeens is er die muur

om het Palestijns gebied, waardoor de bevolking gevangen zit en niet eens meer lekker naar zee kan rijden. De Jean is jong genoeg om zich te verbazen over onrecht en oud genoeg om te zien waar dat onrecht vandaan komt.

Naast haar eigen verhaal, vertelt De Jean ook over Awda, een kleurrijke Palestijnse vrouw die ooit in New York woonde, maar terugkeerde om haar volk te steunen. De Jean 'gebruikt' Awda om haar eigen vooroordelen over Palestijnse vrouwen te ontcrachten. Daarin schiet ze echter een beetje door. Af en toe scheert de voorstelling langs de rand van het moralisme.

Veel sterker is *Aarde* zolang De Jean bij zichzelf blijft. "No, I don't want to see your fucking shop!" schreeuwt ze naar de zoveelste verkoper die haar zijn winkeltje binnen wil lokken. Om direct daarna weer te ontroeren met een gevoelig liedje.

MIKE PEEK